



Din Araştırmalarında Derûnilik

Hüseyin YILMAZ
Doç. Dr, Yüzüncü Yıl Ü. İlahiyat Fakültesi
ezelihikmet@hotmail.com

Öz

Bu çalışmada günümüzde modern epistemoloji çerçevesinde dine yaklaşımda ortaya çıkan sorunlar ele alınmaktadır. Öncelikle bu sorunların dine dışarıdan bakmaktan kaynaklandığı vurgulanmaktadır. Dolayısıyla dini doğru anlamak açısından dindarın kendi derûni tecrübesinin belirleyici olması kaçınılmaz görülmektedir.

Dinler geleneksel dünyada insanlara evrendeki her şeyi bütünlüklü bir yapı içerisinde kavrayacak bakış açıları oluşturmuşlardır. Bunu da metafizik öğretiyi merkeze alarak hiyerarşik bir düzen içinde sağlamışlardır. Dolayısıyla her dinin metafizik öğretisini anlamaya çalışmak o dindeki derûnilik kavramak açısından zorunlu görünmektedir.

Makalede dini araştırmalarda, çağdaş hermeneutik yaklaşımların da desteğiyle dini tecrübenin ve empatinin önemi vurgulanmaktadır. İkinci olarak da her hangi bir dini anlamada o dindeki metafizik öğretinin merkezi konumunun anlaşılmasının gereği üzerinde durulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Derûnilik, Empati, Metafizik, Din Araştırmaları, Dini hermeneutik.

Inner Meaning in the Religious Studies

Abstract

The purpose of this study is to discuss the issues raised in modern epistemological approaches in religious studies. It is claimed on the outset that most of the problems basically comes from the approaches outside religion. The approaches that based on irreligious/non-religious premises. A true understanding of religion, therefore, needs to be based on the inner meaning of that religion.

In traditional world, religions provided man perspectives that helped him to comprehend everything within a holistic way. Locating the inner/metaphysical meaning of religion at the core the traditional world structured around it in a hierarchical order. Therefore, in order to understand metaphysical teaching of a religion one must understand its inner meaning.

In this article, the role of religious experience and empathy with contemporary hermeneutical approaches in religious study is emphasized with special reference to the need of understanding the metaphysical teachings and inner meanings of religions in focus.

Keywords: Inner meaning, Empathy, Metaphysics, Religious Studies, Religious Hermeneutics.

Giriş

Bir şeyin neliğine dair yapılacak araştırma o şeyle ilgili izlenim ve düşüncelerden yola çıkarak ilerler. Çünkü insan tamamen boş bir zihinle bir konuyu anlamaya yönelmez. Daha önceki yaşantısına bağlı olarak toplumdaki geleneksel kalıplar onun dünyasında ister istemez bir sürü izlenimler oluşturmuştur. Bunlar günlük hayatın her alanına yönelik kalıp yargılar olarak aktarılan hazır bilgilerdir. Onun için meşhur 'şu mavi gök kubbe altında yeni hiçbir şey yoktur' sözünün anlamını burada hatırlamak yerinde olacaktır. Dolayısıyla bir din araştırmacısı da yola çıkarken hangi alanda araştırma yapıyor olursa olsun öncelikle kendi birikiminden ön bilgilerinden yola çıkarak işe başlar. Kendi ailesinde, toplumunda ya da aldığı eğitimde anlatılan, yaşanılan dinin, din anlayışının onun dünyasındaki yansımaları araştırması açısından oldukça belirleyici olmaktadır.

Bir araştırmacının din hakkındaki genel kanaatleri, dini araştırmadaki yöntemini de etkilemekte ya da belirlemektedir. Bu durum bir bakıma araştırmacı dini nasıl algılıyor ve tanımlıyorsa bu doğrultuda bir araştırma yöntemi ile yola koyulmuş oluyor demektir. Özellikle dinin ve bütün dini fenomenlerin gerçekliği olmadığı ve evrime dayalı süreçler sonucunda basit yapıların gelişmesiyle ortaya çıktığı anlayışıyla yola çıkan bir araştırmacının araştırma yönteminin de aynı doğrultuda ilerleyeceği kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Nitekim dine evrimci yaklaşan ilk dönem antropologlarının, her hangi bir dini dünyayı araştırırken derin bazı yapıların peşinde olmaktan çok ilkel bir kökenin arayışı içinde oldukları görülmektedir.

Hiçbir din, doğduğu toplumun kendine özgü tarihsel, coğrafi ya da dini şartlarından bağımsız, boşlukta ya da boş bir dünyaya gelmemiştir. Yeni doğan bir din de daha önce farklı şeylerle doldurulan bir alanı yeniden ele alıp, bazı şeyleri tamamen kaldırıp, bazı şeyleri koruyarak bazı şeyleri ise kendi bütünlüğü içinde yeniden düzenleyerek bir dünya ya da medeniyet kurar. Bunu yaparken de daha önce o toplumda bulunan mevcut yapılar üzerinden giderek, onları kendi bütünlüğü içerisinde ya reddeder, ya kabul eder ve sonuçta temel metafizik ilkeleri doğrultusunda anlamlı ve kutsal bir dünya oluşturacak şekilde yeniden bütünlüklü bir evren meydana getirir. Bu, dinin gelenek oluşturması ya da medeniyet kurması demektir ki kendi ilkelerini hayatın bütün alanlarına uyarlaması anlamına gelir. Bir bakıma bu durum, yayıldığı coğrafyayı ve o coğrafyada bulduğu bütün maddi manevi medeniyet unsurlarını kendi ilkeleri doğrultusunda yeniden yorumlaması ve anlamlandırması demektir.

* Bu çalışma BEÜ İlahiyat Fakültesi tarafından düzenlenen *Akademide Felsefe Hikmet Din Sempozyumu* (Zonguldak 12-13 Aralık 2013) için hazırlanan bildirinin makale şeklinde düzenlenmesidir.



Kabile toplumlarında yeni bir toprak parçasına yerleşildiğinde o mekânı kendi değerlerine göre anlamlandırmak için bir kutsallaştırma ayini gerçekleştirilmesi bu açıdan değerlendirilebilir. Benzer şekilde dünyada yayılmış dinlerin de yeni yerleştikleri ya da fethettikleri topraklardaki kültürleri kendi bütünlükleri içerisine d hil ederek özümseyip erittikleri görülmektedir. Avrupa'da Hristiyanlık, ilk yayılımda oradaki bütün yerel kültürleri dönüştürmüş ve kendi rengini vermiştir. Aynı şekilde İslam'ın ilk dönemlerinde dünyanın merkezi diyebileceğimizi Ortadoğu'ya yayılımı esnasında karşılaştığı kültürel mirası kendi bünyesi içerisinde eritmesi ve daha sonra bütün yayıldığı alanlarda bunu sürdürmesi de bu açıdan dikkate değer bir durumdur. Esasen İslam dünyasının her yeni karşılaşmada ve bir anlamda her zaman ve zeminde bu dönüştürmeyi başardığı söylenebilir. Ancak modernlikle karşılaşma açısından bunun doğruluğu tartişmalıdır ki daha sonra bu konu üzerinde durmak gerekecektir.

Modern Epistemolojiyi Merkeze Alarak Dini Anlama

Dini araştırmaların modern dönemde en büyük handikaplarının evrimci, indirgemeci ve parçacı yaklaşımların ortaya koyduğu eksik ve çarpık din algılamalarına dayandığı bilinen bir husustur. Yine burada günümüzde dine yaklaşımdaki rasyonel, seküler ve hümanist yaklaşımların bu indirgemeci yaklaşımlara paralel ve onları besleyen temel unsurlar olarak ortaya çıktığını da akılda tutmamız gerekmektedir. Din araştırmalarının tarihinde yaşanan bu durumu Mircea Eliade şu şekilde ifade etmektedir: "Dinler tarihi de ağdaş bilimsel zihniyetin bütün bunalımlarına maruz kalmıştır; dinler tarihçileri sırasıyla -ve bazıları hala öyledir- pozitivist, ampirist, rasyonalist veya tarihsici olmuşlardır"¹.

Dolayısıyla dine modern yaklaşımların hem din olgusunu hem de kendi dinimizi anlamada ortaya çıkardığı sorunlar yanında bizatihi modernliğin ne olduğu ve oluşturduğu yenedünya algısının bizim dünyamız açısından yorumlanması eř zamanlı olarak devam eden bir süreç olarak işlemektedir. Bu sürecin Batı ile ilişkilerdeki iki yüz yılı aşkın tarihi yanında h l  devam ettiği ve edeceği aşık rdır. Zira ortaya çıkan bu yeni durumu bütünlüklü bir şekilde yorumlamak açısından fazla bir yol kat edildiği söylenemez. Modernlik de adeta bir din gibi hayatın bütün alanlarını kuşatan ve evrene bakışımızı şekillendiren bir dünya görüşü oluşurmaktadır. Bu bakımdan modern epistemoloji her ne kadar dini dışarda tutmayı hedeflese de bütünlüklü bir dünya kurmak açısından bir anlamda dini taklit etmiş, din gibi işlev g rmuşt r. Bu bakımdan modernlik her alanda din ile yarışmış ve dinin iddialarına alternatif cevaplar üretmekle kalmamış, hatta kendisinde dini, bir hurafe şeklinde tanımlama gücünü de bulmuştur. Dolayısıyla modernliği de kendi bütünlüğü içerisinde anlamak ve analiz etmek her zaman için bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır.

¹ Mircea Eliade, *İmgeler Simgeler* (ev. Mehmet Ali Kılıçbay, Ankara: Gece Yayınları, 1992), s. 3.



Öte yandan tarihin akışı durmadığı için anlamaya çalıştığımız dünya durmamakta ve her iki dünya da bir birini karşılıklı olarak etkilemeye devam etmektedir. Gerçekten de anlamlar ağı insan varlığını öylesine belirlemektedir ki, bu bütünün daha önceki tekil konuşma eylemlerine, diyadik ilişkilere ya da önceden tanımlanmış başka öğelere anlamlı biçimde indirgenmesine olanak yoktur. Özneler-arası ve anlama için mutlak olma niteliğiyle kültürel anlam, bütün bir yorumcu projenin temel taşı gibi durmaktadır. Buna göre niyet ve içgörü de, daha çok insan söyleminin öznelerinin kendilerini içinde oluşturdukları ortak anlamlar dünyasının ön-varlığına bağımlı görünmektedir. İşte tam bu anlamda, dünya artık esas olarak kendimizi içinde bulduğumuz ve hiçbir zaman tümüyle aşamayacağımız bir anlamlar çemberi olarak görülmektedir². Bu bağlamlarda oluşan kültürel anlamı yorumlamada, dolayısıyla şekillendirmede baskın kültür açısından daha belirleyici olma pozisyonu ortaya çıkmaktadır.

Modern epistemoloji, bütün dünyada diğer medeniyetlere üstün olarak, onları kendi oluşturduğu anlamlandırma biçimleriyle değerlendirme hakkına ve araçlarına sahip bir gücü kendinde görerek hareket etmiştir. Ancak bu gücü sadece kendine ait bir değer olarak kabul etmiştir. Öte yandan bu epistemolojiyle karşılaşan diğer medeniyetlerin de başlangıçta bu güç karşısında kendi dünyalarının değerlerine yaslanarak bir cevap ve bir savunma üretmedikleri görülmüştür. Oysa gerçekte her medeniyetin yaşadığımız evrenle ilgili bütüncül açıklamaları vardır. Ancak modernliğin özellikle maddi güç alanındaki etkilerinin dünyanın diğer kısımlarını derinden etkilediği anlaşılmaktadır. Bu gücün sınırsız kullanımının ortaya çıkardığı birçok sorun, modern dünyada da giderek sorgulanmaya başlamıştır. İşte modern dünyanın kendi içinden eleştirilmesiyle birlikte bu eleştirileri yedeğine alan diğer toplumların, kendi değerlerini keşfetmeye ve modern epistemolojiye alternatifler oluşturmaya cesaret ettikleri görülmektedir. Esasen her dinin kendi mensuplarına bütün olup biten her şeyi kuşatan bir anlam ve anlamlandırma evreni sunduğunu unutmamak gerekmektedir.

Dünyayı Külli Olarak Anlama

Her din adeta hem dünyada karşılaştığı bütün doğal çevreyi ve olayları hem de her tür insani durum ve yapıp etmeleri kuşatan bir anlam ve anlamlandırma ameliyesine bağlı olarak bir evren kurmaktadır. Bu evren, evrensel bir kozmos olarak her şeyi kuşatmakta ve inanların dünyasını kutsal bir bütünlük olarak inşa etmektedir. Bu bakımdan din araştırmalarının her şeyden önce bir dini evrendeki bu total yapıyı

² Paul Rabinow; William Sullivan, "Yorumcu Eğilim: Bir Yaklaşımın Doğuşu", çev. Taha Parla, *Toplum Bilimlerinde Yorumcu Yaklaşım*, Der. Paul Rabinow; William Sullivan, (İstanbul: Hürriyet Vakfı Yayınları, 1990), s. 4.



keşfetmeyi ya da anlamayı göze alarak araştırmasına başlaması gerekmektedir. Yani bir din kendi bağlılarının bütün entelektüel ve duygusal dünyalarını, günlük hayatlarını nasıl kuşatmakta anlamlandırmakta ya da tatmin etmektedir. Yani neleri yapıp nelerden kaçınması gerektiğine, nelere inanması gerektiğine, yaşadığı bu dünyayı nasıl anlamlandırması gerektiğine yönelik anlam haritaları oluşturmaktadır. Aynı zamanda din, insanın bu dünyada varoluşunun, dolayısıyla bütünüyle evrenin anlamı, onun nereden gelip nereye gideceğine dair bir açıklama ya da insan da dahil bütün evrenin nasıl var olduğu ve varlığını nasıl devam ettirdiğine dair inananlarına ikna eden açıklamalar sunmaktadır.

Bütün bunların kuşatıcılığında ortaya çıkmış bir dini yapıyı kapsamayan dine yaklaşım deneyimleri, bir dini ve o dinin oluşturduğu anlam dünyasını kavramak açısından yetersiz kalmaktadır. Dolayısıyla dini araştırmalarda derûniliğin yakalanabilmesi için öncelikle bu kuşatıcı ve kapsayıcı yaklaşımla yola çıkılması gerekmektedir. Çünkü bir araştırmacının dinin ne olduğuna dair yaklaşımları, dini araştırmalarındaki bakış açısını da geniş oranda belirlemektedir. Nitekim İşlam dünyasının yukarıda bahsettiğimiz, yeni karşılaştığı dünyaları dönüştürme konusundaki yeteneğini modernlikle karşılaştığı zaman tam manasıyla işletememesi bu açıdan yorumlanması gereken bir durum olarak ortaya çıkmaktadır. Öncelikle belirtilmesi gerekir ki, bunun temelinde İşlam dünyasının her bakımdan zayıf kaldığı bir dönemde bu karşılaşmaya maruz kalmış olmasının payı büyüktür. Çünkü bu dönemde kendi tarihsel birikimini dahi anlayacak ve devam ettirecek bir dinamizmden uzaklaşmış bir görünüm arzeden İşlam dünyası, evrene ve insana kendisinden tamamen farklı yaklaşan dindışı bir medeniyetle karşı karşıya gelmiştir. Başka bir şekilde ifade edilecek olursa bu karşılaşmada İşlam dünyası, modern medeniyeti değerlendirip eleştirecek, özümseyecek ve kendi değerlerine bağlı olarak, kendi dünyası içerisinde ne anlama geldiğini, hangi düzeyde benimsenip hangi yönleriyle reddedilmesi gerektiğini ortaya koyacak entelektüel cevvaliyetten bir hayli uzaklaşmış görünmektedir. Oysa bunun yapılması büyük bir zorunluluk arz ediyordu. Zira bu medeniyetin, giderek bütün dünyada egemen olmaya başladığı ve geniş oranda İşlam dünyasına da sirayet ederek çok derin alt üst oluşlara neden olduğu aşıkardı. Her şeyden önce bu gücün görmezden gelinmesi mümkün değildi. Çünkü bu modern yaklaşımın yükselişi bütün alanlarda İşlam'a ve Müşlüman dünyaya bir meydan okuma anlamına geliyordu. Müşlüman dünyanın buna cevap verebilmesi için yaşadığı dünyayı ve modernliğin bu dünyanın geleceğindeki yerini kavraması gerekmektedir.



Başka Dünyaları Kendi Dünyasını Merkeze Alarak Anlama

Her şeyden önce her medeniyetin kendi değerlerine vukûfiyetinin ve bağlılığının gücü ile başka bir medeniyeti yorumlama, anlama gücü arasında doğrusal bir bağlantı olduğu görülmektedir. Bu durum yorum bilimcilerin ifadesiyle kendi geleneğinden yola çıkarak başka dünyayı, daha doğrusu başka bir geleneği anlamaktır: “Yorum bu yüzden kısmi, deyim yerindeyse sınırlıdır ve içinde gerçekleştiği tarihsel durum tarafından yönlendirilir. Çünkü biz bir geleneği bir gelenekten hareketle yorumlarız. Gelenek yoruma temel sağlar ve yeni yoruma davetiye çıkarır; bu tazelenen yorum geleneği canlı tutar. Yorum hareketini intikal ettirme hareketi canlandırır ve bunların ikisi birarada dairevi hermeneutik vukubulma hareketini oluşturur. Bu vukubuluş en temel düzeyde yorumcu ile yazar veya metin arasındaki bir karşılaşma değil, insani varoluşla/varlıkla onu önceden içine alan eşsiz tarihsel durum arasında bir karşı karşıya geliştir ve burası özne-nesne modelinin artık gerçekten uygulanamayacağı bir noktadır. Daha önceki hermeneutik teorilerin taşıyıcıları durumundaki hem “metin” hem de “yazar” içinde sponten tarzda biraraya getirilerek ileriye taşındıkları tarihsel hareketin daha geniş kontekstine çekilirler”³.

Geleneğin toplumsal hafızadaki birikimi ifade etmesi yanında aynı zamanda entelektüel bilgi ve hikmet birikimini de ifade ettiğini unutmamak gerekmektedir. Böylece hermeneutik anlamda geleneğin yeri ve kaçınılmaz bir şekilde süregelen ve devam eden etkisi hatırlandığında geleneğinin peşini bırakan toplumun kendi dünyasında nasıl bir kayba uğradığını tasavvur etmek güç olmasa gerektir. Boşlukta yaşanmayacağına göre yeni bir dünyayı devşirmenin güçlüğü de aşikâr olduğu için bu durum kaotik bir duruma yol açar ya da iki dünya arasında yolunu kaybetmekle sonuçlanabilir. Çünkü insan hafızasına, toplumlarını kültürel aktarımlarına format atmak mümkün olmadığı için bir toplumun kendi geleneğinden bütünüyle koparılması mümkün görünmemektedir. Öte yandan bu durum insanın kendi yaşantısının derinliği oranında derinlikli bir düşünce evreni oluşturabileceğini de hatırlatmaktadır.

Gelenek ya da sosyolojik tanımlamalarla toplumsal hafıza, kültürel birikim, toplumların yaşayan anlam evrenini belirler. Dolayısıyla bu anlam evreni bilinmediği ya da buralardaki dini derûnilik kavranmadığı zaman dinin anlaşılmasındaki derûni boyut da kavranamayacaktır. Bunun kavranması her şeyden önce bir geleneğin kendi manevi dünyasını bütünlüğü içerisinde kavrayarak kendi dünyasında sabitkadem durabilmesi anlamına gelmektedir.

³ Theodore Kisiel, “Geleneğin Vukubulması: Gadamer ve Heidegger’in Hermeneutiği”, Der. ve çev. Hüsamettin Aslan, *İnsan Bilimlerin Prolegomena Dil Gelenek ve Yorum*, (İstanbul: Paradigma Yayınları, 2002), s. 183.



Bu bakımdan kendi dünyasını merkeze alarak modern medeniyeti tartacak etkin bir söylem oluşturulamadığı için İslam dünyasında, bir kısım insanların toptan kabullenişle kendi dünyasını reddettiği, bir kısım insanların toptan reddederek modern dünyaya kendisini tamamen kapattığı, bir kısım insanların ise iki dünya arasında bocaladığı görülmektedir. Zira Batıda ortaya çıkan dine bu yeni yaklaşım tarzı, dinin anlamını ve değerini aşığılayan noktalara ulaşmış bir görünüm sergilemekteydi. Bu gün geldiğimiz noktada bu yaklaşımlara birçok cevap verilmiş olsa da temelde hala bu yaklaşımların İslam dünyasındaki dine ve İslam'a yaklaşımlardaki etkisini inkâr etmek mümkün görünmemektedir.

Bir medeniyeti bütünlüğü içerisinde kavramadan onun kendi dünyamız açısından değerini ve anlamını belirlememizin mümkün olamayacağı açıktır. Burada bütünlükten kastımız metafizik, sanat edebiyat, din, felsefe ve bilim alanlarındaki bir medeniyetin bütün birikimidir. Çünkü her hangi bir alanda yetersiz bir değerlendirme, insanlarda yaşadığı evreni anlama açısından bir eksiklik hissi doğurmaktadır. Mesela bugünkü Batı medeniyetinde bilim, geleneksel dünyadaki birçok kadim medeniyetle karşılaştırıldığında oldukça merkezi bir yere sahip görünmektedir. Bu bilimin yeri ve anlamı iyi değerlendirilemediği takdirde her toplum kendini bu bilim karşısında yenilmiş hissetmektedir. İslam tarihinde bu duruma örnek olması açısından Gazzalî'nin felsefeye yaklaşımını hatırlamak uygun olacaktır. O felsefeyi geniş halk kitlelerinin nezdinde, kendi dini yaklaşımlarını sarsmayacak bir yere oturtmak istemiştir. Bu bir anlamlandırma çabası olarak felsefeye biçtiği kendine özgü değer göz ardı edilse bile, yaşadığı toplumdaki insanların dini evreninde oluşan sorulara her hangi bir tahribat yapmadan verilen bir cevaptır. Nitekim o bunu yaşadığı dünyanın ortaya çıkardığı bütün yeni durumlar açısından yapmaya çalışmıştır. Kendi dünyasının birikimiyle oluşturduğu bakış açısıyla o günün şartlarında ortaya çıkan felsefi hülasayı değerlendirmiş ve buna göre bazı yönlerini reddederken bazı kısımlarını zararsız görmüş, bir kısmını da gerekli bulmuştur. Ama bütün bu çaba, ortaya çıkan bu felsefi birikimi, kendi dini evreninin ve toplumunun değerlerinin süzgecinden geçirilerek değerlendirilmesi, ona kendi değerlerini sarsmayacak bir yer açılması anlamına gelmektedir.

Bütün bunlar bize sadece kendi dünyamıza gömülerek gerçek anlamda başka dünyaları anlamamızın mümkün olmadığını göstermektedir. Aynı doğrultuda kendi dünyamızın oluşturduğu gelenekten tarihsel bağlarımızdan soyutlanarak dünyayı ve başka kültürleri anlamamızın, yorumlamamızın da mümkün olamayacağı anlaşılmaktadır. Bu bakımdan başka bir medeniyeti anlamaya çalışırken kendi geleneğimizin bizi ne kadar belirlediğinin bilincinde olarak yaklaşmamız gerekmektedir. Bu bilince sahip olmak, hem doğru anlamak, hem de kendi dünyamızda o medeniyetin yerini ve değerini ortaya koyabilmek açısından oldukça önemli



görülmektedir. Burada hem kendi geleneğimizi hem de karşı geleneği bütün unsurlarıyla bilmenin önemine dikkat çekmek gerekmektedir. Hermeneutik alanındaki yaklaşımlardan yola çıkacak olursak bu bilme, anlama ve yorumlama çabalarının sonuçta, bizim yukarıda özümseme ve kendi dünyamız açısından anlamlı bir bütünlük oluşturma şeklinde ifade ettiğimiz durumla aynı anlama geldiği ortaya çıkmaktadır. Bu yeni oluş durumunda geleneğin derinden belirleyiciliği devam etmekle birlikte, iletişimde bulunduğumuz, anlamaya çalıştığımız yenedünyanın etkileri de devreye girmekte ve kendi dünyamızda sabit kalma niyeti oranında belirginleşen bütünlüklü bir evren bir kozmos oluşmaktadır. Ancak burada derinlikli, dinamik ve geleceğe yön verecek ciddi bir akışın sağlanabilmesi, bu geleneklere bütüncül ya da külli bir vukûfiyet sağlandığında mümkün olabilecektir.

Derûni ve Küllînin Alanı Olarak Metafizik

Burada geleneksel medeniyetlerde gördüğümüz farklı unsurların hiyerarşik yapısı üzerinde durmamız gerekmektedir. Her şeyden önce kabile toplumlarından büyük medeniyetler kurmuş toplumlara kadar bütün toplumların yapısına baktığımız zaman bunların bizatihi dinin her alanı belirlediği bir evrende soluk aldığına tanık olmaktayız. Gündelik hayatın bütün ritmi, sanat, edebiyat, inanç, düşünce alanları metafiziğin önderliğinde toplumun bütün dünyasını düzenlemektedir. Bütün toplumların dünyasında metafizik bir yandan gizli ve görünür olmayan alanı ifade etmekle birlikte aynı zamanda diğer bütün alanlara bir anlam ve ruh vermektedir. Dolayısıyla metafizik, hiyerarşik olarak değerlerin en üst düzeyini oluşturmakta ve bütün değerler de ona bağlı olarak anlam kazanmaktadır. Bu demektir ki, her medeniyette metafizik, o toplumdaki dinin derûni boyutunun bir yansıması olarak tezahür etmektedir. Bu bakımdan bir metafizik tasavvuru olmayan hiçbir dinin olamayacağını söylemeye bile gerek yoktur. Burada şunu rahatlıkla söylenebilir ki metafizik doktrinlerini bilmemek, anlamamak demek aslında dinleri anlamamak demektir. Hatta öyle ki bazı kabile dinlerinde bu ezoterik doktrin özellikle yabancılardan gizlenmektedir. Ancak çok güvendikleri ve uzun süre kendileriyle ilişkilerini sürdürebilen araştırmacılara bu sırlarını açıklamaktadırlar. Bu bakımdan din araştırmalarında “ilkel dinlerin” çok ilgi çekici olmayan dış yönlerini yorumlayarak sunan birçok araştırmaya artık şüpheyle bakılmaktadır⁴.

Burada metafizik konusuna biraz daha yakından bakmak gerekmektedir⁵. Metafizik, kelime anlamıyla fizik ötesine yani bu algıladığımız varlık

⁴ Mircea Eliade, *Dinin Anlamı ve Sosyal Fonksiyonu* (çev. Mehmet Aydın, Konya: Din Bilimleri Yayınları, 1995), s. 24-25.

⁵ Burada metafizik konusu işlenirken daha önce ele aldığımız çerçeve buraya uyarlanarak geliştirilmiştir. Bkz. Hüseyin Yılmaz, *Budist Metafiziği* (Ankara: Hece Yayınları, 2007), s. 9-13.



dünyasının ötesinde olana işaret etmektedir. Kavramın içeriği ilk defa Aristo tarafından şu anlamda kullanılmıştır: “Varlık olmak açsından varlık ve doğal yasaların ve eylemin külli ya da ezeli ilkeleri”⁶. Anlaşılacağı üzere, burada Aristo’nun metafizik anlamda kullandığı *ilk felsefe*, birincisi varlık olarak varlık, yani bizatihi varlığı açsından varlıkları konu edinmektedir. İkinci olarak ise gerek insanın gerekse diğer bütün varlıkların varoluş düzenleri ve biçimlerinin görünmeyen temel ilkelerini ifade etmektedir

Bu düzeyde varlık kavramıyla, algı düzeyinde gözlemlediğimiz nesnelere değil, bunların ötesinde her türlü ontolojik varlık hiyerarşisi anlaşılmalıdır. Bu bakımdan bütün dinlerin iki varlık alanı üzerinde yoğun olarak durdukları görülmektedir. Birincisi duyu organlarıyla algıladığımız fiziki varlıklar alanı, diğerisi ise bu varlıkları aşan ve ancak daha üst düzey algılama yeteneklerine dayalı olarak idrak edilen aşkın metafizik varlık alanıdır. Buna bir de hayali varlıklar ya da rüyada gördüğümüz varoluşları ilave ettiğimizde üçüncü bir varlık düzeyi daha ortaya çıkmaktadır. Günümüz dünyasında kavramsallaştırıldığı haliyle sanal evreni de bu üçüncü varlık kategorisi içerisinde değerlendirebiliriz. Bütün bunlar varlık âleminde gerçeklik düzeyi açsından bir hiyerarşi olduğunu göstermektedir. Bu hiyerarşide hakikate yakınlık açsından en alt düzeyde, hayal, rüya ya da sanal varlık alanı bulunmaktadır. Daha sonra fiziki alan gelir ki -buna zahiri varlık düzeyi de diyebiliriz- bu alanın hakikat değerisi öncekinden daha üst düzeydedir. Ancak metafizik alan ise hakikatin en üst düzeyde yansıdığı alanı olarak görülmektedir. Öte yandan bu varlık alanları bir birinden tamamen kopuk, bağımsız varoluşlar olarak da görülmeyen için her din ya da metafizik sistem bunlar arasındaki bağıntıları izah eden açıklamalara sahiptir.

Ancak modern epistemolojide metafizik kavramı daha çok sanal bir evren çağırışımı yapar şekilde anlaşılmaktadır. Oysa dinlerde ve metafizik sistemlerde ontolojik olarak en fazla hakikat değerisi taşıyan ya da varlığı en üst düzeyde gerçek olan metafizik düzeydeki varlıklardır. Nitekim bu varlık alanını idrake sahip bilgiler, filozoflar, ermişler için yaşadığımız fiziki zahiri evren gerçekliğini kaybetmekte ve artık hayal, gölge ya da vehim olarak değerlendirilmektedir. Bu bakımdan bütün dinler, bu hakikat evrenine insanları uyandırarak yönlendirmek ve yaşadığımız dünyanın aldatıcılığından kurtarmak şeklinde bir hedef ortaya koymaktadırlar. Ancak metafizik evreni algılama yetisi olmayanlar açsından bu evrenin anlaşılması hep güç olmaktadır. İşte dinlerde olduğuça derin çileler pahasına hedeflenen bu metafizik düzeyi kavrayabilecek bir bilgeliğe ulaşmak en yüce gaye olarak belirlenmektedir. Öte yandan metafiziğin anlaşılması açsından en önemli engel de burada ortaya çıkmaktadır. Çünkü bu bilgiye erenler metafizikle ilgili birikimlerini, kazanımlarını günlük dilin kalıplarıyla

⁶ Aristoteles, *Metafizik* (çev. Ahmet Aslan, İstanbul: Sosyal Yayınları 1996), s. 187.



anlatamamakta, öğretememektedir. Burada yapılması gereken, başkaları hangi şekilde bu bilgiye ulaştıysa o yolu takip etmektir. Bu yolda önderlik yapanlar bilgi aktarmazlar, sadece yolda yürüyene rehberlik yaparlar. Dolayısıyla herkes ancak kendi gayretiyle ve bir rehber gözetiminde; bu uyanışa, yaşadığımız dünyanın sınırlılıklarını aşarak aşkın varlık ve bilgi düzeyine ulaşmayı göze almak durumundadır.

Bilindiği gibi varlık, metafiziğin temel konusu arasında yer almaktadır. Metafizik, bütün varlık alanlarını külli (total) olarak ihata edecek bir açıklama sunmak durumundadır. Çünkü insan her şeyi bir bütünlük içerisinde eksiksiz bilmek ister. Dolayısıyla bütün metafizik sistemlerde algıladığımız varlıklar ve metafizik düzeyde varlığın algılanışı bir bütün olarak izah edilmektedir. Varlık nedir? Varlıklar nasıl oluşmuştur? Varlıklar ve varlık evrenleri hangi düzene göre sürmektedir? vb. sorulara metafizikle birlikte açıklık getirilmektedir.

Anlaşılacağı üzere varlık konusu zorunlu olarak bizi bütün varolanların düzenini izah etmemizi sağlayan kozmoloji konusuna götürmektedir. Dolayısıyla metafizik, yaşadığımız dünyanın varlığı yanında düzeni ve bu dünya dışındaki başka evrenler yani öte dünya, ahiret, saf ülke ya da cennet cehennem hakkında da bize açıklamalar sunmaktadır. Buna bağlı olarak bu evrenler ve burada varolan her türlü bilinçli ya da bilinç taşımayan varlıkların nasıl varolduğu ve varlıklarını nasıl sürdürdüğü gibi konularda metafiziğin alanı içinde yer almaktadır.

Bilindiği gibi gerek hermeneutik yaklaşımlarda gerekse İslam tasavvufunda özne ile nesne yani bilen ile bilinen özdeş kabul edilmektedir: “Biricik süje-obje ilişkisi problemi İslamda *ittihâdu'l-âlim ve'l-mâ'lûm* (yani, bilen ile bilinenin birliği) problemi olarak ele alınıp tartışılır. Objesi her ne olursa olsun bilginin en yüksek derecesine, bilen –yani, insan olan süjenin- obje ile aralarında hiçbir fark kalmayacak derecede birleşip onunla tamamen özdeş bir hale gelmesi durumunda ulaşılır”⁷. Bu aynı zamanda metafizik düzeyde de varlık ile bilginin özdeş kabul edilmesi anlamına gelmektedir. Bu bakımdan metafizik düzeye ulaşan, varlığı külli olarak hem algılamakta hem de bilmektedir.

Anlaşılacağı üzere dinlerin en zor kavranacak yönü metafizik doktrinleridir. Çünkü bütün dinlerde bu metafizik öğretilere sahip olduğunu iddia edenler, aynı zamanda bu tecrübenin aktarılamazlığını, dile dökülemezliğini, rasyonel kalıplar içine sığdıramaz olduğunu hep vurgulaya gelmişlerdir. Hatta daha da ileri giderek bildiğimiz algılama, anlama ve düşünme kalıplarının bittiği, aşıldığı noktada metafizik alanın sınırlarına girilebildiğini ifade etmektedirler. Her dinde bu öğretiyi bizim anlayış dünyamıza sunmaya gayret eden, o dinin birçok bilge ve düşünürü ile

⁷ Toshihiko Izutsu, *İslam Mistik Düşüncesi Üzerine Makaleler* (çev. Ramazan Ertürk, İstanbul: Anka Yayınları, 2001), s. 19.



karşılaşmaktayız. Aksi takdirde dışarıdan yapılan araştırmalarla, dinlerin metafizik öğretilerinin insanın akli dünyasına sunulması mümkün olmazdı. Nitekim her dinde kendi manevi atmosferine ve tecrübesine, kutsal metinlerine, kendi dillerinin imkânlarına bağlı olarak bu öğretiyi bizim akli anlama düzeyimize indirgemeye çalışan, dil kalıplarına dökken, yeni kavramsallaştırmalar oluşturan birçok eser ortaya konmuştur. Bu çaba, sadece yazılı kaynaklarla sınırlı kalmamış, çeşitli sanat eserlerinde de sembolik olarak somutlaştırılmaya çalışılmıştır. Öte yandan bizzat yaşandığı şekliye bu tecrübenin sunulması, belki de yine en güzel ifade etme biçimlerinden birisi olarak kabul edilebilir. Dolayısıyla esasen objektif araştırmacı için adeta mümkün olmayan metafizik öğretiyi anlama girişimi, ancak bu tür imkânlarla mümkün hale gelebilmektedir.

Sonuç

Anlaşılacağı üzere her araştırmacı kendi tecrübe ettiği dünyaların sınırları içerisinde araştırma nesnesine yaklaşmaktadır. Dolayısıyla dini alanda araştırma yapan birisinin kendi dünyasındaki tecrübelerine ve derinliğine bağlı olarak diğer dini dünyaları anlaması beklenebilir. Her hangi bir manevi tecrübesi olmayan bir araştırmacı açısından dini anlam ve duygu evrenine empati yapma yeteneği ise oldukça yetersiz kalmaktadır. Bu açıdan dinlerin derûni boyutunun merkezini oluşturan metafizik yönlerine vukûfiyet ise ayrıca üzerinde durulmayı hak eden bir konu olmaktadır.

Özellikle modern epistemoloji insanların bütün dikkatini gözlem ve deneyle sınırlı bir dünyaya hasrettiği için günümüz dünyasında metafizik hakikat evreni tamamen unutulmuş ve göz ardı edilmiştir. Bu durum sadece araştırmacılarla sınırlı kalmamış, modernlikten etkilenen bütün dindarlar için de söz konusu olmuştur. Dolayısıyla dindarların da kendi dünyalarının manevi özü diyebileceğimiz metafizik dünyaya yönelik eğilimlerinin zayıfladığı görülmektedir. Burada dini araştırmacılar açısından dinlerin metafizik özünü bilmemek bir yüzeysellik ve indirgemecilik olarak ortaya çıkarken, dindarlar açısından ise manevi bir gerileme şeklinde bir durumla karşılaşılmaktadır.

Anlaşılacağı üzere dinî tecrübe, dinleri anlamada anahtar bir konumda olmaktadır. Çünkü din, her şeyden önce insanın içtenlikle yaşadığı bir tecrübe olarak karşımıza çıkmaktadır. Dolayısıyla dini yaşamayanın o dini yaşayanın evrenini objektif olarak anlayabilmesi bir hayli zor görünmektedir. İşte bu noktada dinlerin derûni yönlerinin kavranması açısından manevi olarak yaşanmasına özellikle metafizik özünün gerek doktrin düzeyinde gerekse uygulama düzeyinde tahakkuk ettiriliyor olmasına önem atfetmek gerekmektedir. Bu durum din araştırmacısının yani yorumcunun derûni anlam dünyasına dalabilmesi için aktif katılımının gereğine işaret etmektedir. Aynı zamanda kendi dinini derûni düzeyde yaşamayan bir araştırmacının başka dini dünyaların manevi derinliklerini kavranmasının bir hayli zor olacağı anlamına da gelmektedir.



Öte yandan her toplumda metafizik doktrin dilde, sanatta ve hayatın bütün gündelik formlarında yansımaları bulmaktadır. Dolayısıyla dinlerin metafizik özü kavranmadığı zaman toplumdaki tezahürlerini anlamlandırmak da mümkün olmamakta ya da farklı yorumlar yapılmaktadır. Bu bakımdan günümüzde yapılan dinî araştırmalarda giderek metafizik anlam dünyasından uzaklaşmanın getirdiği bir sıklıkla dikkat çekmektedir. Öte yandan toplumların kendi metafizik evrenlerine giderek yabancılaşması da bu değerleri dikkatlerden gizlemektedir. Günümüz dünyasında aşırı sanallaşma tam da metafizik hakikat evreninin zıt kutbunda insanları hakikat dünyasından koparan bir işlev görmektedir. Dolayısıyla somut zahiri varlık dünyasından uzaklaşan insanlar için metafizik dünya kendini daha da gizlemiş olmaktadır. Bu durum araştırmacılar açısından da dini asıl din yapan manevi özüne vukûfiyete engel bir durum ortaya çıkarmaktadır.



Kaynakça

- Aristoteles, *Metafizik*, çev. Ahmet Aslan, İstanbul: Sosyal Yayınları 1996.
- Eliade, Mircea, *İmgeler Simgeler*, çev. Mehmet Ali Kılıçbay, Ankara: Gece Yayınları, 1992.
- Eliade, Mircea, *Dinin Anlamı ve Sosyal Fonksiyonu*, çev. Mehmet Aydın, Konya: Din Bilimleri Yayınları, 1995.
- Izutsu, Toshihiko, *İslam Mistik Düşüncesi Üzerine Makaleler*, çev. Ramazan Ertürk, İstanbul: Anka Yayınları, 2001.
- Kiesel, Theodore, "Geleneğin Vukubulması: Gadamer ve Heidegger'in Hermeneutiği", Der. ve çev. Hüsamettin Aslan, *İnsan Bilimlerin Prolegomena Dil Gelenek ve Yorum*, İstanbul: Paradigma Yayınları, (2002): 181-207.
- Rabinow, Paul; Sullivan, William, "Yorumcu Eğilim: Bir Yaklaşımın Doğuşu", çev. Taha Parla, *Toplum Bilimlerinde Yorumcu Yaklaşım*, Der. Paul Rabinow; William Sullivan, İstanbul: Hürriyet Vakfı Yayınları, (1990): 1-14.
- Yılmaz, Hüseyin, *Budist Metafiziği*, Ankara: Hece Yayınları, 2007.

